

Vierentwintigste Zondag door het jaar

17 september 2023

1^e lezing Sir. 27, 30 – 28, 7

2^e lezing Rom. 14, 7 – 9

Evangelie Mt. 18, 21 – 25

Dierbare broeders en zusters in Jezus Christus,

Hoe zou Onze Heer Jezus Christus zelf Zijn gemeenschap van leerlingen graag gezien hebben? Hoe had Hij zich die kring van mensen voorgesteld, waar Hij in hun midden was. Ik denk: Hij heeft het Zich voorgesteld, gewenst en gedroomd als een gemeenschap waar het goed leven was, waar het goed verblijven was, waar er vrede was, waar er vertrouwen was, waar er geen rancune was, waar er geen angst was, waar allen vrij en open met elkaar konden omgaan. Zo heeft Hij ons, onze Kerk, gezien. En daartoe zijn wij geroepen. En dat heeft Hij eigenlijk Zelf ook zo gemaakt. Op de avond van Zijn Verrijzenis heeft Hij het al gezegd: vergeeft elkaar – Ik schenk u Mijn Levensadem, de levensadem van de Heilige Geest, vrede zij u. Aan wie gij hun zonden zult vergeven die zijn ze vergeven. Zo: vergeeft elkaar, vergeeft elkaar alles: dat is Mijn levensadem.

Een gemeenschap van Barmhartigheid en vergeving en precies daarom heeft Hij ook gebeden: dat zij allen één zouden zijn. En dat is geen abstracte eenheid, dat is geen eenheid waarin we allemaal precies hetzelfde moeten denken en voelen, het is de eenheid dat wij bij elkaar horen, dat wij aan elkaar zijn toevertrouwd, dat wij elkaar kunnen aannemen als kinderen Gods, als leerlingen van onze ene Heer Jezus. De gemeenschap van de kerk is geen hardvochtige gemeenschap, waar men elkaar afrekenet op elkaars schulden, het is geen gemeenschap waar haat en woede de overhand heeft, maar een gemeenschap waar Zijn vrede zich kan verbreiden, waar Hij aanwezig is. Twee of drie in Zijn Naam, twee of drie in de Naam van Zijn Barmhartigheid, van Zijn Mededogen. Een gemeenschap die uit allemaal heel arme mensen bestaat en die elkaar kunnen dragen, die geduld met elkaar hebben en elkaar kunnen vergeven. Wat moet het goed zijn om in zo'n kring te mogen leven.

Maar we weten het allemaal, niemand kan zonden vergeven, tenzij God alleen. En dat geldt ook voor ons onder elkaar. Ook wij kunnen elkaar niet vergeven. Alleen God, Jezus, Zijn Geest in ons kan dit bewerken. Hij kan doen waartoe wij niet in staat zijn. En Hij verlangt te doen waartoe wij niet in staat zijn. Hij wil het voor ons goed maken, als een voorsmaak van het Eeuwige leven, waar alle tranen van onze ogen zullen zijn afgewist, waar alles puur, absoluut vrede is. Hij laat ons bidden om zo'n gemeenschap te worden, Hij legt ons het gebed in de mond: *Vader vergeef ons onze schuld, zoals ook wij aan elkaar vergeven*. Dat kunnen we ook heel verkeerd verstaan. We kunnen het verstaan in de verkeerde zin van "Kijk eens wij vergeven elkaar, Vader nu moet U ons ook maar vergeven". Maar ik denk niet dat dat de bedoeling is: de Vader hoeft geen voorbeeld aan ons te nemen.

Vergeef ons onze schuld, zoals wij aan elkaar onze schulden vergeven, dat duidt erop dat er een soortgelijke verhouding, een soort analogie is tussen wat er van God naar ons gebeurt enerzijds en wat er tussen ons gebeurt anderzijds. Het gelijkt op elkaar, het is eenzelfde

proces van vergeving en barmhartigheid en geduld, maar tegelijkertijd is het iets onvergelijkbaar groters. Zeventig maal zeven maal en zelfs dat is nog te veel bepaald, het is de maat van de tienduizend talenten, het kapitaal wat men een heel leven verzamelt, en driehonderd denaries, het loon van drie maanden, en zelfs dat is een ontoereikende vergelijking. Voor God is de maat nooit vol.

God schenkt Zijn Geest mateloos en toch Jezus laat ons bidden *Vergeef ons onze schuld, zoals wij aan elkaar vergeven* omdat wij alleen maar beseffen wat vergeven is, wat de vergeving is die God aan ons schenkt, hoe wij voor God staan, wij beseffen dat alleen, als wij dat ook onder elkaar hebben ervaren. Als wij beseffen en voelen wat het betekent om een ander te moeten vergeven, om voor een ander echt barmhartig te zijn. Als wij beseffen wat het betekent dat een ander echt ons onze zonden vergeeft, onze fouten en misstappen, pas als we onder elkaar beseffen wat vergeving is, wat geduld hebben is met, wat mededogen is, dan krijgen wij misschien ook een klein beetje besef Wie God voor ons is. In een overtreffende onvergelijkelijke grotere maat, waarbij wij enkel als dankbare ontvangende mensen met lege handen voor Hem kunnen verschijnen. *Vergeef ons onze schuld, zoals wij vergeven aan onze schuldenaren* opdat wij door onze onderlinge vergeving zouden beseffen Wie Hij is en werkelijk van harte zouden kunnen belijden: *ik geloof in God de Almachtige Vader. Amen*